

اُتم هستي

ڊاڪٽر نرنجن دوداڻي، باسٽن، آمريڪا

ڀارت ۾ ورهاڱي ڪري ورهين تائين سنڌي هندو جاني مانسڪ سُن ۾ رهي هئي ۽ اڃان تائين به اُن سان مان نجات ڪانه پاتي اٿائين. وطن کان وڇوڙو، مال ملڪيت چنڊي وڃڻ، دُرگهڻا جي حيراني، اُتر آئينده، نئين واپار سڀني کي مونجهاري ۾ وجهي ڇڏيو هو ۽ اڃان به اُن دل دهلائيندڙ فضا منجهان سنڌي پاڻ ڪڍائي ڪونه سگهيا آهن. اهڙي ماحول ۾ سنڌي ٻولي، سنڌيت کي برقرار رکڻ لاءِ موجوده شاعرن ۽ ساهتڪارن سان گڏ ڪي نوان دل وارا ليکڪ شاعر پڻ اُڀريا جن سنڌي شناخت کي سالم رکڻ جا جتن ڪيا، اُن سمي لکڻ لاءِ وقت ڪڍڻ ۽ پاڻ ۾ گڏجاڻيون ڪرڻ، گذاري جي مشڪلاتن هوندي، وڏا فاصلا طيءَ ڪرڻ لاءِ جرئت گهربل هئي. نون ليکڪن کي پانڪن اڳيان پيش ڪرڻ جو ذمو کڻڻ وڏي همٿ واري جو ڪم هئو. اهڙن ڳالڙ ڳڙيل ڇپائيندڙن ۾ اُتم بين کان اڳرو هئو. پاڻ ليکڪ هئو ته بين ليکڪن شاعرن جي ڏکيائين جو احساس پڻ هئس. مالي ڪمزورين هوندي به هن دلدار وٽ آهر سنڌي ساهت لاءِ فرض نڀايو جنهن لاءِ هُن سڀني سنڌين جو دادا لهڻو. اسان اُن دوست دلبر لاءِ دعائون ٿا گهرون.

هر سماج جڏهن جڏهن به مشڪلاتن ۾ مبتلا ٿئي ته انهيءَ کي دور ڪرڻ لاءِ ڪي فرد جاڳن ٿا. صحتمند سماج ليکڪ، شاعر، ساهتڪار پيدا ٿي ڪري جي مشڪلات

ڪي دُور ڪرڻ جا وسيلو ٿا بڻجن. اُتمر انهيءَ ڏس ۾
 اڀرپور ڪوششون شروع ڪيون، 'نئين دنيا' ڇپائيندو رهيو،
 لکڻيون قائم رکيون ۽ ٻين کي همٿائڻ جو سلسلو قائم
 رکيو. ڦٽندڙ شاعرن، ليکڪن کي مخزن ۾ ڇپائي اُتساه
 لڳوڪيو. نئين ليکڪ لاءِ ان کان وڌيڪ خوشيءَ جو باعث
 ڪونهي. 'نئين دنيا' جو ذريعو ميسر ڪري هُن ساهتڪارن
 جو شان بلند ڪيو. اُتمر اهو ڪاريه اُتمر طرح نڀايو.
 اُتمر کي جوشيلو ۽ تڪي قلم وارو ليکڪو ويو آهي. اُن
 ۾ شڪ ڪونهي ته سندس طنز سماوچنا سدائين قابل قدر
 هوندي آهي. اهڙيءَ طرح اُتمر سنڌي ساهت کي مٿاهين
 سطح تي پهچايو آهي. آشا آهي ته ايندڙ ساهتڪار اِها
 اي قائم رکندا. سنڌي کي اڃان به ڏکين ڏولائن مان
 گذرڻو پوندو، جنهن لاءِ ٻوليءَ کي اُتمر جهڙن سونهن جي
 اڃان به درڪار رهندي. اُتمر توکي سلام!